

Albatroși

Camelia Ardelean

Din mine zboară pașnici albatroși,
Cu aripi împletite-n cer a rugă,
Sub norii cochetând, aventuroși,
Se-ascund de-a șovăielii buturugă.

Atât de puri pe-albastrul infinit,
Li-e zborul frânt de faldurile sortii.
Pe crengi îndepărtate de zenit,
Culcușul lor sfidează umbra morții.

Au visul întinat de amintiri –
Prea cenușiu sau... mult prea întuneric,
Așteaptă lângă plajă, la „sosiri”,
Rebelul val, plonjând în el feeric.

În ciocul ațintit spre asfințit
Aduc în grabă câte o felie
Din luna gri, cu chipul obosit,
Să-i facă nopții-adâncă temelie.

Prin țipete pătrunse de amurg,
Se conturează-o nouă dimineață.
Tremurător, secunde se scurg
Din albatroșii mei sculptați în ceață...